

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάτμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἕως ἀγαγόμενα ἀριστὰ καὶ χρησιμώτατα εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησίαι ὀ. 8,—	Ἔτησίαι φρ. χα. 10,—
Ἑξαμηνίος 4,50	Ἑξαμηνίος » » 5,50
Τριμηνίος 2,50	Τριμηνίος » » 3,—
Ἄν συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χα. 0,20.
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἐκάστον λπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὀδὸς Εὐρυκίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειῶν.

Περίοδος Β'. — Τόμος 18ος Ἐν Ἀθήναις, 13 Μαΐου 1906 Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 24

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Ἄμα ἔλαβεν ὁ Ἰάκωβος ἐκείνην τὴν ἀπόφασιν, δὲν ἠθέλησεν οὐδὲ τὴν προθεσίαν τῆς σκέψεως ν' ἀρίστη εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀπὸ τὸν φόβον μήπως καμψή ἢ θέλησίς του.

Ἵσπευσε γὰ καταβῆ εἰς τὸ κύτος καὶ νὰ δηλώσῃ εἰς τὸ παιδάκι τὴν νέαν του ἐπιθυμίαν. Ἄλλως τε εἶχε λάβῃ τὰ μέτρα του διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἄνευ ἀναβολῆς ἢ διαταγῆ του. Ἡ βάρκα ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐταλαντεύετο κρημασμένη ἀπὸ τὰ παλάμη της.

Ὁ Οὐίλ ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ σκοινί, ἀποῦ ἐφίλησε πρῶτον τὸν Ἰάκωβον, καὶ ἔπειτα τὸν Ἐβέλ καὶ τὸν Οὐσταρτζί, οἱ ὅποιοι ἔστρεψαν ἄλλου τὸ πρόσωπον, διὰ νὰ κρύψουν τὰ δάκρυά των.

Ὅταν ἡ βάρκα ἔπεσεν εἰς τὸ νερό, ὁ μικρὸς ἔπιασε τὰ κουτιά.

— Τοῦλάχιστον ἔτσι, δὲν θὰ τὸν δοῦμε νὰ πεθαιῖν. Εἶνε μίᾳ παρηγορία αὐτῆ, — εἶπεν ὁ Βροστὸς, ἐνῶ ἐσκούπιζε τὰ μάτια του.

— Ἄπ' ἐναντίας, ἐκεῖνο τὸ πιτσιουὶ θὰ μᾶς δῇ νὰ πεθαίνωμε, εἶπεν ὁ Βάσκος, παρατηρῶν τὴν βάρκαν, ἢ ὁποία ἐσάλειεν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ τριστίου.

Καὶ ἐνῶ, σκυμμένοι ἀπὸ τὸ φιλορέτο, ἔκαμαν μὲ τὰ χέρια των νεύματα ἀποχαριτετισμοῦ εἰς τὸν ναυτοπαῖδα, ποῦ εἶχε μείνῃ ἀρκετὰ ἰπίσω, μίᾳ κραυγῇ του ἐφθασεν εἰς τὰς ἀκοάς των. Ὁ Γουλιέλμος ὀρθὸς ἐδείκνυεν εἰς αὐτοὺς μὲ τὸ χεῖρ τὸ ἀγνωστον πλοῖον, ποῦ ἤρχετο ἀπὸ τὰ νοτιοδυτικὰ.

Τὸ ἀγγλικὸν ἐκεῖνο πλοῖον ἐλοξοδρόμησε πρὸς τὴν ἀριστερὰ τῆς Καλῆς Ἑλιπίδος, ἀλλὰ εἰς τὸ κέρας τοῦ ἐπιδρόμου του ἐκυμάτιζεν ἡ γαλλικὴ σημαία . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Εἰς τοποῦς μακρυνουῦς

Ἐνῶ ὁ Οὐίλ ἔδλεπεν ὄγειρα μὲ ἀνοικτὰ τὰ μάτια εἰς τὸ κύτος τῆς Καλῆς Ἑλιπίδος, μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητέρας του καὶ τῆς ἀδελφῆς του, τὴν ἰδίαν ἀκριδῶς ὥραν ἢ κυρία Τερνάν, κυριεύμενη καὶ αὐτὴ ἀπὸ ἀνεξήγητα προαισθήματα, ἤσθανέτο μίαν θανάσιμον ἀγωνίαν νὰ σφίγγῃ τὴν καρδίαν της.

Εἶχεν ἐν ἔτος νὰ λάβῃ εἰδήσεις διὰ τὸν υἱὸν της, καὶ ὁμως πρῶτην φορὰν τὴν ἐκυρίευσεν παρομοία συγκλίνησις. Βε-

βαίως, ὁ μικρὸς τῆς Οὐίλ εὗρίσκετο εἰς κίνδυνον, διὰ νὰ τὸ ἐνοῆ αὐτὴ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον. Καὶ ἡ καίμενη μητέρα, κατὰ στενοχωρημένη, ἐσχημάθη ἀπὸ τὸ ἀγροτικὸν θρανίον, τὸ στημένον κάτω ἀπὸ ἓνα μεγάλον φοινίκια, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν της.

Καθὼς ἐπήγγαινε ν' ἀναβῆ τὰ σκαλοπάτια τοῦ προαυλίου, μίᾳ δροσερᾷ νεανικῇ φωνῇ ἠκούσθη.

— Εὐχαριστῶ, Φρέδ, εἰμπορεῖς νὰ γυρίσης πίσω, δὲν ἔχω διόλου διάθεσιν νὰ παίξω σήμερα.

— Καὶ γιατί, Ἄννα;
 — Δὲν εἰσεύρω, εἶμαι μελαγχολικὴ, πηγαίνω νὰ εὑρῶ τὴν μαμρά.

Καὶ ἡ φωνή, ποῦ ἔλεγεν αὐτὰ, ἔτρεμεν ἐλαφρά.

— Ὡς ἔλθῃς αὐριο, Ἄννα; ἠρώτησε μίᾳ βαρυτέρα φωνῇ μὲ ξενικὴν προφορὰν.

Ἡ ἀπάντησις ἦλθε μετὰ τινα διαταγῶν.

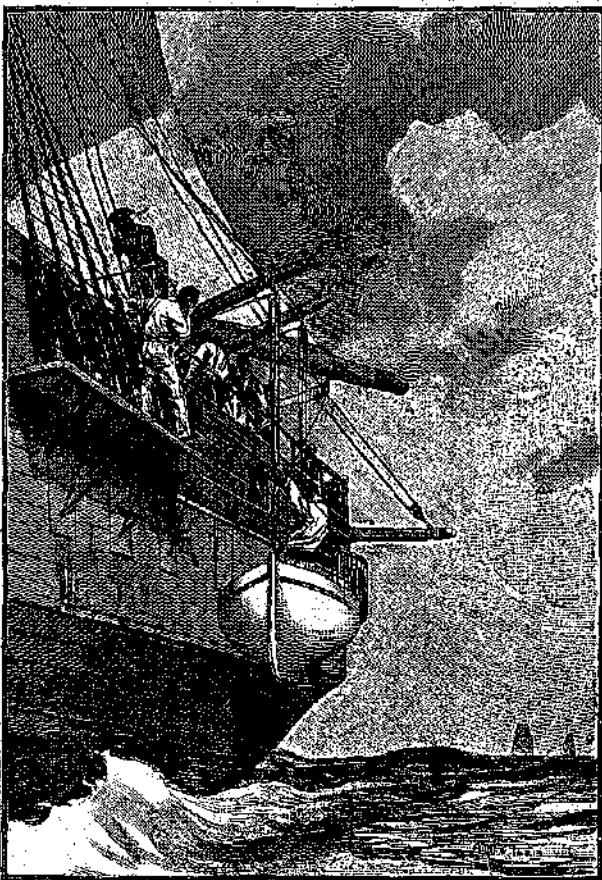
— Ναι, πιστεύω . . . ἂν εἶμαι περισσότερον εὐδιάθετη, παρὰ ἀπόψε.

— Χαίρε λοιπόν, Ἄννα.

— Στὸ καλὸ, Φρέδ' εὐχαριστῶ τοῦ ἔλαβες τὸν κόπον' γὰ πῆς, σὲ παρακαλῶ, εἰς ὅλους ὅτι λυποῦμαι πολὺ ποῦ δέγκομα τὸ παιγνίδι μας.

Μίᾳ χειραψία ἀντηλάχθη, ὡς φαίνεται, καὶ ἔπειτα ἡ ἄμμος ἔτριξεν ὀλίγον μὲ τὰ γοργὰ βήματα τῆς κόρης, ἢ ὁποία ἐφάνη ἐμπρὸς εἰς τὸ σπῆτι.

Ἡ Ἄννα εἶχε τὴν ὥραν ἐκείνην ἠλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ κορίτσια, χωρὶς νὰ εἶνε τέλειαι δεσποινίδες, δὲν εἶνε πλέον παιδιὰ. Ἦτο ὑψηλὴ, λεπτή, ἀλλὰ τὸ πλάτος τῶν ὤμων της καὶ ἡ

«Ἡ βάρκα ἐταλαντεύετο κρημασμένη.» (Σελ. 185, στ. α'.)

χάρης του ἀναστήματος της ἦσαν δείγματα φανερά ὅτι μετὰ δύο ἢ τρία εἴη τὸ πολὺ θὰ ἤνθιζεν ὠραία τὸ νεανικὸν της κάλλος. Ἐφορῶσαν ἄλλελευκὰ, κατὰ τὸν συρμὸν ἐκείνων τῶν θερμωτάτων κλιμάτων, καὶ τὸ χρῶμά της ἐξεχώριζε πολὺ θαυδόν, σὰν χρυσαμένον ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ παρθενικὸν της φέρεμα. Μ' ὄλην τὴν ζίστην ποῦ ἔλαμνε, τὰ στυλινὰ μαῦρα καὶ ὀλόγουρα μαλλιά της ἐκυματίζαν εἰς τοὺς ὠμούς της καὶ ἐστεφανῶσαν τὸ κανονικώτατον ὡσεὶδὲς πρόσωπὸν της μετὰ ἀπαλώτατα τριχάκια.

Ἄρα εἶδε τὴν μητέρα της, μετὰ δύο τρία σκιρτήματα ἐφθάσε κοντὰ της, καὶ ἄρπυξ ἔπερασε τρυφερὰ τὴν βραχιὸνά της κάτω ἀπὸ τὸν μητρικὸν βραχίονα.

Ἐπηγάινται μέσα, μαμμά, ἤρπυξ.

Ναί, παιδί μου, ἀπήντησεν ἡ ἡρεμὸς φωνὴ τῆς κυρίας Τερνάν, ἡσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ ὑπάγω νὰ προσευχθῶ διὰ τὸν ἀδελφόν σου.

Ἡ Ἄννα τὴν ἐκύτταξε προσεκτικὰ, καὶ βλέπουσα τότε τὴν ἀλλοιώσιν τῶν χαρακτηριστικῶν της, εἶπε:

Μητέρα μου, τί συμβαίνει; Καμμία κακὴ εἰδησις;

Ὅχι, δὲν ἔλαβα καμμίαν εἰδησιν. Μόνον, ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀδελφοῦ σου μ' ἐγέμισεν ἔξαφνα μετὰ ἀνησυχίαν, καὶ ἐσκέφθην ὅτι αὐτὸ εἶνε εἰδοποίησις τοῦ οὐρανοῦ, διὰ νὰ μεσιτεύσω γὰρ τὸν προστατεύσω.

Διὰ νὰ μὴν αὐξήσῃ τοὺς φόβους τῆς μητέρας της, ἡ Ἄννα δὲν τῆς εἶπεν ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια εἶχεν αἰσθανθῆ ἀνάλογον αἰσθημα. Σοβαρὰ, μετὰ ἀληθινὴν κατάνυξιν, ἠκολούθησε τὴν κυρίαν Τερνάν, καὶ ἐνῶ αὐτὴ ἐγονάτιζεν ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα παρὰ τὴν κλινὴν, ἡ Ἄννα ἐκλίνε τὰ γόνατα ἐπάνω εἰς τὴν φάβαν τοῦ πατώματος καὶ ἐκρυπτε τὸ μελαγχροινόν της πρόσωπον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ στρώματος.

Ἀρκετὴν ὥραν, ἔμειναν καὶ αἱ δύο βυθισμέναι εἰς τὴν προσευχὴν καὶ τὴν δέησιν. Κατόπιν, ἡ Ἄννα πρῶτῃ ἐσηκώθη καὶ μηχανικῶς, μετὰ τὰς σκέψεις της πολὺ-πολὺ μακράν, ἐπίασε τὸ σχοινίον τῆς πάγκας καὶ ἤρχισε νὰ τὴν σείη ἑλαφρὰ-ἑλαφρὰ.

Ἡ πάγκα εἶνε ἐν εἶδος μεγάλου ἀνεμιστηρίου, τὸ ὅποιον κρέμεται ἀπὸ τὴν ὀροφὴν καὶ χρησιμεύει διὰ νὰ κόμην ἀέρα εἰς τὰ δωμάτια τῶν ἰνδικῶν οἰκιῶν.

Μετὰ τὴν κίνησιν ἐκείνην, ρεῦμα ἀέρος ἐδρόαισε τὴν ἀτμοσφαῖραν, καὶ ἡ κυρία

Τερνάν ἐσηκώθη. Τὸ πρόσωπὸν της ἦτο πλημμυρισμένον μετὰ δάκρυα.

Τὰ εἶδεν ἡ κόρη της, καὶ κατατράμαχμένη ὤρμησε γὰρ τὴν ἀγκαλιάσῃ, καὶ, ἀφοῦ ἔβαλε τὰ χέρια της ὀδύνηρὰ εἰς τὸν λαιμὸν της, ἤρχισε νὰ τὴν φιλῇ φιλόστοργα.

Τὰ χεῖλη τῆς Ἄννας ἐθώπευαν πότε τὸ πρόσωπὸν της τὸ ὠχρὸν μετὰ τὸσόν λεπτὰ χαρακτηριστικὰ, ἢ τὰ ὑγρά γαλανὰ μάτια καὶ τὸν κατάλευκον λαιμὸν, πότε τὰ μαλλιά της τὰ λεπτὰ καὶ σγουρὰ ὅπως τῆς κόρης της, ἀλλὰ ἀνοικτότερα εἰς τὸ χρῶμα.

Ἄν τὰς ἐβλέπατε, καθὼς ἦτο ἡ Ἄννα ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν μητέρα της, θὰ ἠσθάνεσθε ὅτι ἡ

κόρη ἤθελε νὰ προστάτῃ τὴν μητέρα μετὰ ἐν εἶδος ἀγρίας στοργῆς. Διότι ἡ Ἄννα ἐπλημμύριζε ἀπὸ ζωὴν καὶ ρώμην. Τὰ μαῦρα μάτια της ἔλαμπαν φλογερὰ, καὶ ἐφαίνετο ἰκάνη νὰ λάθῃ τὰς ἡρωϊκώτερας ἀποφάσεις. Μ' ὄλην δὲ τὴν κάπως ἀρρενωπὴν ὄψιν τοῦ χαρακτήρος της, ἡ καρδιά της ἦτο τρυφερωτάτη, ἡ εὐαισθησία της ἐντελὴς γυναικεῖα καὶ ἡ ἀφοσιώσις της ἀπέραντος.

Τώρα ἡ κυρία Τερνάν ἦτο καθισμένη εἰς μίαν πολυθρόναν ἀπὸ ἰνδοκάλυμον, καὶ ἡ κόρη της εἶχε, σιγὰ-σιγὰ, γλυστορήσῃ εἰς τὰ πόδια της.

Ἐκροτοῦσα φυλακισμένα μέσα εἰς τὰ δικά της χέρια τὰ χέρια τῆς μητέρας της, χέρια λεπτὰ καὶ ἐπιμήκη, ὅπου αἱ φλέβες ἐξείχον κυανωπαί, καὶ συχνὰ τὰ ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη της.

Μητέρα, μητεροῦλά μου, γιατί κλαίτε; ἤρωτησε, μόλις καὶ μετὰ βίας συγκρατούσα καὶ αὐτὴ τὰ δάκρυά της.

Ἄχ! ὁ μικρὸς μου Ὀυίλ, τὸ ἀγόρι μου, τὸ ἀγαπημένον μου παιδάκι! ἐθρήνουσεν ἡ καίμενη μητέρα, καταπληγωμένη ἀπὸ τὴν λύπην. Γιατί νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ; Ἦτο πολὺ μικρὸς ἀκόμη, καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν κρατήσω στήν ἀγκαλιά μου. Ἦτο ἕνα ἀγοράκι, ἕνα πολὺ μικρὸ ἀγοράκι.

Ἄλλα ἡ Ἄννα, μετὰ περισσότερον θάρρος:

Ὅχι, μαμμά, δὲν ἦτο πολὺ μικρὸ ἀγοράκι. Γνωρίζετε πολὺ καλά ὅτι ὁ Ουίλ εἶνε ἀνδρεῖος σὰν ἀνδρας σωστὸς. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν κρατήσετε. Καὶ ἀφοῦ εἶνε δυνατός καὶ ἀποφασιστικὸς, καλὰ ἔκαμε, μητέρα. Δὲν πρέπει νὰ μετανοήτε καὶ νὰ λυπηθεῖτε.

Ἐσὺ εἶσαι ἀδελφὴ του ἔγώ εἰμαι μητέρα του, ἐστὲνάξεν ἡ κυρία Τερνάν.

Τὴν φορὰν αὐτὴν τὰ δάκρυα ἐξεχειλισαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κόρης.

Ὁ μητέρα, ἔχετε λοιπὸν τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ ὅσον ἐσεῖς;

Ἄ! ὄχι, χρυσὴ μου κόρη, γνωρίζω πόσον ἀγαπᾷς τὸν ἀδελφόν σου δὲν ἐνότητες τὴν σκέψιν μου. Ἐσὺ εἶσαι νεώτερά, ἔχεις περισσότερον θάρρος, καὶ, ἐπὶ τέλους, εἶνε ἀδελφός σου ὅσην καὶ ἀγάπην καὶ ἀν τοῦ ἔχης, ἡ ἀγάπη αὐτὴ δὲν συγκρίνεται μετὰ τὴν ἀγάπην τῆς μητέρας. Θὰ τὸ αἰσθανθῆς αὐτὸ ἀργότερα, ἂν ὁ Θεὸς σοῦ χάρισῃ παιδιά. Τέλος, ὁ ἀδελφός σου εἶνε συνομιλητὸς σου, καὶ σοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε μεγάλος καὶ δυνατός, διότι φαντάζεσαι καὶ σὺ ὅτι εἶσαι μεγάλη καὶ δυνατὴ. Δι' ἐμένα ὅμως εἶσθε ἀκόμη παιδάκια καὶ τὰ δύο, καὶ, ὅπως σὲ ἔχω ἐδῶ κοντὰ μου, ἀκριθὴ μου κόρη, εἶσι ἤθελα νὰ τὸν εἶχα καὶ ἐκεῖνον στήν ἀγκαλιά μου, τὸν μικρόν μου Γουλιέλμον.

Καὶ χωρὶς νὰ δυνηθῇ γὰρ τὰ συγκρατήσῃ, τὰ δάκρυα της ἔτρεξαν πάλιν ἀφρονώτερα, καὶ ἀνεμύχθησαν μετὰ δάκρυα τῆς κόρης της, ἡ ὁποία εἶχε σιωπῆ καὶ ἔκλαιε, μετὰ τὴν κεφαλὴν της στηριγμένην εἰς τὸν ὦμον τῆς μητέρας της.

Μετὰ τὸν τὸν τρόπον ἐνηγκαλισμέναι, κόμνουσαι τοὺς δύο καὶ μὸς τῶν ἐνῆ, ἡ Ἄννα καὶ ἡ μητέρα της ἀπετέλουσαν τὴν εἰκόνα, ἡ ὁποία εἶχεν ἐμφανισθῆ εἰς τὰ μάτια τοῦ μικροῦ Γουλιέλμου καὶ εἶχε σπαράξῃ τὴν καρδοῦλάν του, ἐνῶ κινεῖται κλεισμένος εἰς τὴν περιτομήσῃν, ἔκπεριμενεν ἀπὸ τὸν Κλαδαγιάν τὸ σήθημα τοῦ θανάτου.

Πόσῃ ὥραν ἔμειναν, μετὰ τοὺς θρήνους καὶ τὴν προσευχὴν; Ὅστε αἱ ἴδιαι ἐγγύριζαν. Ἡ νύκτα εἶχεν ἔλθῃ, μὴ ἀποῦ ἐκείνας τὰς νύκτας, ποῦ εἶνε γεμάται μετὰ ἀστρα καὶ μετὰ γαλήνην καὶ φέρουν τὴν εἰρήνην εἰς τὴν ψυχὴν, τὴν ἀνάπαισιν εἰς τὸ σῶμα.

Καὶ ἔξαφνα, ἀπὸ τὸ πλατὺ ἀνοιγμὰ τοῦ παραθύρου, μίαν θαυμάσια ἄκτις τῆς σελήνης εἰσῆλθε, καὶ ἐπλημμύρισε τὸ δωματίον μετὰ λάμψιν γλυκεῖαν, σὰν τὸ χαμογέλιο.

Ἀρκετὴ ἐνότης τὸσόν μικρὸν πρᾶγμα, ἐν ἀσήμαντον τυχαίον ἐπεισοδίον, διὰ νὰ ἀλλάξῃ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖνη ἡ λάμψις τῆς σελήνης ἦτο τὸ ἀσήμαντον ἐπεισοδίον, τὸ ὅποιον ἤλθεν νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην τῶν δύο γυναικῶν.

Ἡ κυρία Τερνάν ἐσοῦπισε τὰ μάτια της καὶ, ἀφοῦ ἐφίλησε τὴν κόρη της:

Ἐλα, Ἄννα μου, εἶπε, πρέπει νὰ πάμε κάτω ἀισθάνομαι τώρα ὅτι ἔχω περισσότερας ἐλπίδας, καὶ ἡ καρδιά μου μοῦ λέγει ὅτι μαζί μ' ἐκεῖνην τὴν ἀλλόκοτον ψυχικὴν στενοχωρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπόρεσκα νὰ ἀντισταθῶ, δι-

κόνη καὶ ὁ κλύδωνος, τὴν ὁποῖον διέτρεχεν ὁ ἀδελφός σου.

Ἡ Ἄννα, χάρις εἰς τὸ εὐμετάβολον ἐκεῖνο τῶν ἐντυπώσεων, μετὰ τὸ ὅποιον εἶνε προικισμένη ἡ νεότης, εἶχε σιωπῆ ἀπὸ πρὶν γελαστὴ καὶ ἀνακουφισμένη.

Ἐγώ, ἀγαπημένη μου μητεροῦλα, εἶπεν, εἶμαι ἐντελὴς ἡσυχασμένη. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὁ Ουίλ εἶνε τώρα ἀσφαλὴς καὶ σῶος.

Καὶ, μὴ θέλουσα νὰ ἀφίσῃ μὲν τὴν μητέρα της, ἐπλησίασεν εἰς τὸν νεώτερον διὰ νὰ βρῆξῃ μετὰ τὰ μάτια της ποῦ ἦσαν κόκκινα ἀπὸ τὰ δάκρυα, νὰ πλύνῃ τὰ χέρια της καὶ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ μαλλιά της ποῦ εἶχαν χαλάσῃ, ἐνῶ ἡ κυρία Τερνάν ἔκλαιε, καὶ αὐτὴ ἐπίσης, τὰς ἰδίαις περιποιήσεσις εἰς τὸν ἑαυτὸν της.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πιέρου Μασέλ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙΚΟΣ ΤΥΦΛΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΟΥ λοιπὸν ὅτι τὸ ὄνειρον ἐνός ποιητοῦ ἤρχισε νὰ γίνετῃ πρᾶγμα. Ὁ ποιητὴς εἶνε ὁ κ. Δροσίνης, ὁ ὁποῖος ὠνευρεῖσθῃ ἐν ἴδρωμα ὑπὲρ τῶν τυφλῶν. Ὅχι ἀπλῶς τυφλοκομῆτον, ἀλλὰ Σχολεῖον Τυφλῶν, ὅπως τὰ λειτουργοῦντα εἰς τὴν Εὐρώπῃ. Τὸ ὄνειρόν του τὸ ἐνεπιστεῦθη καὶ εἰς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν νὰ τὸ ὄνειρευθῶνται μαζί του. Καὶ λέγουσιν ὅτι ἐκεῖνα τὰ ὄνειρα πραγματοποιοῦνται, τὰ ὅποια ὄνειρευοῦνται πολλοὶ ἀπὸ κοινού. Φυσικὰ, κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ κόμην μόνος του τίποτε. Καὶ ὁ κ. Δροσίνης εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ βοηθούς, ἀπὸ χορηγούς, ἀπὸ συνεργάτας. Τοὺς ὑπέβαλε τὴν ἰδέαν του, τοὺς ἐκείνησθε, τοὺς ἐνθουσίασε, τοὺς ἔκαμε νὰ ἐργασθῶν. Καὶ ὁ «Ὀῖκος τυφλῶν» ἔβη. Τὴν περασμένην Κυριακὴν ἐγένετο ἡ πρῶτῃ συνεδρίασις, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐξεφώνησεν ὠραῖον λόγον ὁ Σ. Μητροπολίτης, ἐκλεγθεὶς πρόεδρος τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου Συλλόγου ὑπὲρ τῶν Τυφλῶν. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατ' εὐσέωπον σύμπαιτον, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀνεῳκόκετο τὸ Βυαγγεῖλιον τοῦ ἀναβλέψαντος τυφλοῦ, καὶ ἐκ τούτου ὁ Πρόεδρος ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ὑπενημοσίησῃ ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς δυστυχεστέρους τῶν ἀδελφῶν μας, τοὺς τυφλοὺς, καὶ νὰ φροντίζωμεν δι' αὐτοὺς ὅπως ὁ Χριστὸς, διανοίγοντες τοὺς ὀφθαλμούς των εἰς τὸ

φῶς. Αὐτὸς εἶνε καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ νέου Συλλόγου: νὰ περιβάλῃ φιλανθρωπῶς τοὺς τυφλοὺς, νὰ διανοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς των, — ὄχι τοὺς σωματικούς τοὺς ἀνάτους, ἀλλὰ τοὺς ψυχικούς, — εἰς τὸ φῶς, εἰς τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς.

Δύο μῆνας πρὶν, ὁ κ. Δροσίνης ἐξέδωκε διὰ τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὀφελίμων βιβλίων» ἐν βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ τυφλοὶ». Σᾶς συνιστῶ νὰ τὸ διαβάσετε, διὰ νὰ ἰδῆτε τί γίνεται ἀλλοῦ διὰ τοὺς τυφλοὺς καὶ τί θὰ γίνετῃ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τώρα μετὰ τὸ Σχολεῖον τοῦ Συλλόγου. Εἶνε κάτι τι θαυμάσιον καὶ πολὺ συγκινητικόν. Φαντασθῆτε τυφλοὺς ἐκ γενετῆς, δυστυχῆ ὄντα βυθισμένα εἰς τὴν αἰωνίαν τῶν νύκτα, ἀποκλεισμένα ἀπὸ τὸν κόσμον, νὰ φυκνίζωνται σιγὰ-σιγὰ, νὰ ἐπικοινωνοῦν ψυχικῶς μετὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, νὰ μαθῶσιν γράμματα καὶ χειροτεχνήματα, νὰ ζοῦν, νὰ χαίρωνται. Αὐτὸ κατορθώνεται διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν εἰδικῶν διδασκάλων, δι' εἰδικῶν βιβλίων καὶ δι' εἰδικῶν μεθόδων πολυπλάνων. Ὅχι μόνον ἀπλῶς τυφλοὶ, ἀλλὰ καὶ τυφλοκαφάλαοι ἀκόμη εἰς τὰ Σχολεῖα ἐκεῖνα εἰμποροῦν νὰ γίνων ἄθροισμα τέλει: νὰ ἐπικοινωνοῦν δηλαδὴ μετὰ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ἐργάζωνται, ὅπως ὅσοι νὰ μὴν αἰσθάνωνται πλεον τὴν δυστυχίαν των! Διὰ τοὺς τυφλοκαφάλους τοῦτο εἶνε ἀκείρως δύσκολον, διότι δὲν ἔχουν σχεδὸν παρά τὴν ἀσῆν. Διὰ τοὺς τυφλοὺς εἶνε κάπως εὐκολώτερον, διότι αὐτοὶ καὶ ἀκούουσιν καὶ ὀμιλοῦν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν πόσαι δυσκολία πρέπει νὰ ὑπερνηκῆσθῃ! Μετὰ τὴν ὑπομονὴν καὶ σοφίαν πρέπει νὰ εἶνε προικισμένος ὁ διδάσκαλος τῶν τυφλῶν! Τί κόποι καὶ ἀγῶνες χρειάζονται ἕως νὰ μάθῃ ἕνα τυφλὸν παιδί νὰ διαβάσῃ διὰ τῆς ἀφῆς! Καὶ ὅμως οἱ μαθητὰ τῶν Σχολείων αὐτῶν μαθῶσιν τὸσα, ὅσα καὶ οἱ μαθητὰ τῶν ἄλλων Σχολείων. Γίνονται ἀκόμη καὶ σοφοί. Τὸ συνηθέτερον εἶνε νὰ γίνων τεχνίται, νὰ μάθων μίαν τέχνην ἀπὸ τὴν ὁποῖαν νὰ κερδίζων τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ὅπως οἱ πτωχοὶ τυφλοὶ, οἱ ὁποῖοι ἀλλοτε ἔζουσαν μόνον διὰ τῆς ἐπατείας, σημερινὸν εἶνε δυνατόν νὰ ζοῦν διὰ τῆς ἐργασίας των, ὡς καλαθοπλέκται, ὡς σχοινοπλόκοι, ὡς ξυλοουργοὶ, ὡς γλύπται, ὡς μουσικοὶ, ὡς συγγραφεῖς, ὡς ἐπιστήμονες! Καὶ τὸ κυριώτερον, νὰ γίνωνται ἀνθρώποι φαεινοὶ καὶ εὐτυχεῖς, νὰ ποδᾶσθων κάθε μελαγχολίαν καὶ ἀπαισιοδοξίαν, νὰ μὴν αἰσθάνωνται τὴν ἑλλειψίν των, νὰ ζοῦν ἰσότητοι εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, — τυφλοὶ αὐτοὶ ἐκ γενετῆς, οἱ ὁποῖοι ἀλλως θὰ ἦσαν τὰ ἀκαθέστερα καὶ τὰ δυστυχέστερα ὄντα τοῦ κόσμου!

Μία κόρη τῶν Ἀθηναίων, καλὴ καὶ μορφωμένη, ἡ Δεσποίνης Λασκαρίδου — θυγατὴρ τῆς παρ' ἡμῶν εἰσηγητριάς τοῦ φροδελιανοῦ συστήματος, — ἀπεφάσισε νὰ φερῶσθῃ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν τυφλῶν. Καὶ ἐστάλη εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου σπουδάζει ὄλονεν τὰς μεθόδους εἰς τὰ καλλίτερα Τυφλοσχολεῖα. Ὅταν ἰδρῶσθῃ καὶ τὸ ἰδικόν μας, διὰ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν χρημάτων τοῦ ἀρτιστυτάτου Συλλόγου, ἡ Δ^ς Λασκαρίδου, ἐπιστρέψουσα τὸν Σεπτέμβριον, θὰ νὰ λάθῃ τὴν διεύθυνσίν του. Μαζὶ τῆς θὰ μορφωθῶν καὶ ἄλλαι διδασκάλισσαι καὶ διδασκαλοὶ. Ὅπως οἱ γεωροὶ τυφλοὶ, οἱ ὅποιοι κινοῦν σῆμερον τὸν οἰκτὸν μας ἐπαιτούντες ὡς ἐπιτόπλειστον, θὰ κινοῦν τοῦ λοιποῦ τὸν θαυμασμόν μας, ἐκπαίδευόμενοι εἰς τὰ εἰδικὰ τῶν Σχολείων. Ἡ Ἑλλάς, διὰ τοῦ νέου τούτου ἰδρύματος, κάμνει ἀκόμη ἕνα βῆμα εἰς τὸν πολιτισμὸν.

Περισσότερα δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἶπω. Ἄλλ' εἰμπορεῖτε ὅλοι νὰ ἀγοράσετε καὶ νὰ ἀναγνώσετε τὸ βιβλίον τοῦ κ. Δροσίνης. Ἄν ἔχετε δὲ καὶ τὴν περιέργειαν νὰ ἰδῆτε ὄργανα διδασκαλίας τυφλῶν, — βιβλία μετὰ ἀνάγνωστα γράμματα, ἀναγινωσκόμενα διὰ τῆς ἀφῆς, χάρτας, ἐπίσης ἀναγλύφους, κτλ. — σᾶς συνιστῶ νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ Κατάστημα τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὀφελίμων βιβλίων. Ἐκεῖ ὑπάρχει μία διαρκὴς σχολικὴ Ἐκθεσις, καὶ ἕνα τμήμα τῆς Ἐκθεσεως αὐτῆς ἀποτελοῦν τὰ βιβλία τῶν τυφλῶν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ἐκεῖ ἐστὶ ἀπόσκια τοῦ βουνοῦ, στὰ δροσερὰ χορτάκια Που μουρμουρίζουν τὰ νερά καὶ χύνονται καθάραι, Ἐκεῖ ἐστὶ ἀπόσκια τοῦ βουνοῦ ποῦ φλογεραὶ τ' ἀγέρι Καὶ χαίρετ' ἃ λούλουδα καὶ παίζει μετὰ τῆς φτέρης, Καὶ τὰ πουλάκια κελαιδοῦν ἐστὰ δένδρα ταῖρι-ταῖρι, Ἀπλώνει ὁμορφὸ χωριὸ μετὰ λειβὸς στολισμένο, Καὶ μέσ' ἐπὶ ἥλιον λούζεται λευκὸ καὶ εὐτυχισμένο.

Τὰ κάτασπρα σπιτάκια του μακρὰ καὶ μετρημένα, Ὅσῶν φύλλες μαρῶν πουλιῶν, Ὅσῶν δένδρα εἶνε κρυμμένα, Ἐκεῖ καὶ ἀμπέλια νὰ χαρῆ καὶ στάφυα νὰ θερίσῃ, Ἐκεῖ καὶ πρόβατα ἐκκλησιά κοντὰ ἐστὴν κοῦρα βαῦσι, Κ' ἔρχεται κάθε χωριανὸς ἐκεῖ νὰ προσκυνήσῃ. Φιλοῦν τὸ χέρι τοῦ πάπ' καὶ τὸν καλημερίζουν Καὶ ἐστὶ δουλειὰ των ὅσπερ μετὰ προκοπὴν γυρίζουν.

Τότε η Ίουλιέττα διέκοψε την πολυλογία της. Έπιασε το χέρι της Μίς Δούγλας, και εδάδιζε δίπλα της.

— Νομίζω πως είναι μαγευμένο το δρομάκι μας, είπε σιγανά. Μας πηγαίνει ίσως εις τα μαγικά βασίλεια...

— Ίσως, απεκρίθη γελαστή η Άμερικανίς. Βλέπω ότι η έπιρροή της Μάγης ενεργεί και από μακριά...

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ (Κατά το γαλλικόν της Καθ. Ιωάννας Μαρός).

Η ΤΥΦΛΟΚΩΦΑΛΛΟΣ

Η Λαύρα Βρίτζμαν (Laura Brigrman), η διάσημος τυφλοκωφάλλος, εγεννήθη εις το Αμερικανικόν Αννόβερον τό 1829. Μέχρι της ηλικίας δύο ετών ήτο ώραιον βρέφος με γαλανούς οφθαλμούς, μαρτυροῦντας ὄλην την ζωηρότητα του μόλις ἀφυπνιζομένου πνεύματος. Έξαφνα ησθένησεν επί πέντε εβδομάδας και έθεραπευθή μέν, ἀλλ' έχασε την όρασιν και την ακοήν κατόπιν εδεδαιώθη, ότι είχε χάση και την όσφρηση και κατά συνέπειαν η γεῦσις έμενεν άσθενεστάτη. Έν τούτοις η ύγεία της έκαλητέρευεν από ημέρας εις ημέραν και η Λαύρα έγινετο θαλερωτάτη κόρη.

Έπεριπάτει εντός της οικίας μόνη, ανεγνώριζε διά της άφης τα αντικείμενα, όσα την έπεριστοιχίζαν, και κατόρθωνε μιμουμένη την μητέρα της διά της ψηλαφήσεως, να κάμνη άδεξίας τινας δοκιμασίας ραβήματος. Η συνεννόησις της με τους οικείους περιωρίζετο εις κάτάρτα και άλλως στοιχειώδη. Μέλις κατόρθωνε ν' αντιληφθῆ ότι έπερπε ν' αλλάξει θέσιν η' να πλησιάση κανένα. Προς τόν σκοπόν αυτόν την ώθουν ὀλιγον εμπρός η' την έσυραν ὀπίσω κατά ιδιαιτερον τρόπον. Έλαφρά κτυπήματα της χειρός εις την κεφαλήν της εσήμαιναν έπιδοκιμασίαν, και ὅμοια κτυπήματα εις την ράχην επίπληξιν. Άλλ' αυτά δεν ήσαν βέβαια άρκετα διά τὸ φύσει ζωηρόν πνεῦμα της κέρης, τὸ ὅποιον έστενοχωρεῖτο φυλακισμένον εις τὸ έλεινῶδες άκρωτηριασμένον σώμα. Εἰς ηλικίαν έπτα ετών ηρχισε μία περίεργος κρίσις εντός του μικροῦ εκείνου και αναπήρου οργανισμοῦ, εν είδος επαναστάσεως της τυραννουμένης ψυχῆς. Η Λαύρα, η έως τότε τῶσον ήμερος και γλυκεία, έγινετο πείσιμων, επίμονος, άνωπότατος, σχεδόν άγρία. Κανείς δεν κατόρθωνε να έπιβληθῆ εις αὐτήν, εκτός τῶν πατρῶς της, ανθρώπων έχοντος ὀλιγον τραχῆς τοῦς τρόπους.

Τί θα έγινετο τὸ άτυχῆς εκείνο πλάσμα, αν άφίνετο χωρίς ὀδηγόν εις τόν δρόμον αὐτόν τὸν φέροντα πρὸς την άπόλυτον κυριαρχίαν της φύσεως χωρίς

κανένα κοινωνικόν νόμον; Εὐτυχῶς ὁ Σαρμούηλ Χάου ήκουσε να γίνεται λόγος περί της μικρῆς τυφλοκωφάλλου και έσπευσεν εις τὸ Αννόβερον να την ιδῆ. Κατόπιν έπιμελοῦς εξετάσεως εδεδαιώθη ότι ήτο οργανικῶς και διανοητικῶς υγιής. Καί επειδή ήθελε να δοκιμάσῃ τὰ αποτελέσματα ὠρισμένου συστήματος ανατροφῆς τῶν τυρῶν, εζήτησεν από τοῦς γονεῖς της την Λαύραν να την φέρῃ μαζί του εις την Βοστώνην. Οἱ γονεῖς συγκατένευσαν και η μικρὰ τυφλοκωφάλλος τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1837 έφθασεν εις την Βοστόνην συνοδευομένη από την μητέρα της, η ὅποια μετά μίαν εβδομάδα την άφησε μόνην εις την εκεί σχολήν την διευθυνομένην από τὸν Χάου.

Επί δύο εβδομάδας η μικρὰ Λαύρα είχε χάση τὰ νερά της. Όλοι και ὅλα γύρω της ήσαν άγνωστα. Άλλὰ δεν ήργησε να εξοικειωθῆ πρὸς τοῦς νέους ὄρους της ζωῆς της και να επικοινωνῆ ὅπως δήποτε με ὄσους την επεριστοιχίζαν.

Τότε ηρχισεν ὁ Χάου την εφαρμογήν της μεθόδου του ως εζῆς:

Έλάμβαναν πράγματα κοινῆς χρήσεως: εν μαχαίριον, εν περάνιον, και προσείδωναν επάνω πινακίδα με τὸ ὄνομα τοῦ πράγματος γραμμικόν δια χαρακτῆρων αναγλύφων. Η Λαύρα έψηλάφα τὰ γράμματα με προσογήν και κατόρθωνε ταχέως να διακρίνῃ τὸ ὄνομα εκάστου πράγματος, καθως διεκρινε και αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Κατόπιν αφήρσεν τὰς πινακίδας από τὰ αντικείμενα και τὰς παροῦσασαν εις την τυφλοκωφάλλου. Διὰ τῆς ψηλαφήσεως κατόρθωσεν άμέσως να τὰς αναγνωρίσῃ και τὸ απέδειξε, διότι προσήρτησεν η ίδια εκάστην πινακίδα ὅπου άνηκε. Τὸ γύμνασμα αὐτὸ επανελήφθη δι' ὅλα τὰ πράγματα, όσα ήτο δυνατόν να λάβῃ ανά χειρας.

Κατόπι διέλευσαν εκάστην επιγραφὴν εις χωριστὰ γράμματα και την εῴυνθεσαν πάλιν, ενῶ συγχρόνως ὄδηγον τὰς χειρᾶς της, ὥστε να παρακολουθῆ την πρᾶξιν διὰ της άφης. Μετὰ επίμονον επανάληψιν κατόρθωσαν να την κάμουν να εννοήσῃ, ότι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ήδύνατο να εκφράσῃ την σκέψιν της. «Παρηκολούθουν τὸ έργον, λέγει ὁ Χάου, μετὰ ζωηροῦ ενδιαφέροντος και ήδονῆς η' να εξακριβώσω την στιγμὴν, ὅτε η' ἀλήθεια έρριψε την πρώτην ακτίναν της εις την ψυχὴν της κέρης. Από της στιγμῆς εκείνης δεν ήτο πλέον εν ζῶον, τὸ ὅποιον μηχανικῶς εδιδάχθη μερικά πράγματα. Ητο ἀληθινῶς ἄνθρωπος, και η εκφρασις της μορφῆς της εφωτίσθη από τὸ ἀθάνατον πνεῦμα, τὸ ὅποιον αφυπνιζετο εντός της και την έφερεν εις επικοινωνίαν μετὰ τῶν ὁμοίων της. Ένόησα τότε ότι τὸ μεγαλήτερον εμπόδιον

είχε εκλείψῃ και δεν έμενε παρα να ακολουθησώμεν μ' έπιμονήν την χαραχθεῖσαν ὁδόν δια να φθάσωμεν εις ασφαλή επιτυχίαν.»

Η Λαύρα κατόρθωσε μετ' ὀλίγον να λαμβάνῃ από εν ὀλοκληρον μεταλλικόν ἀλφάβητον ὅσα γράμματα έχρειάζετο και να συνθέτῃ επί τρυπητῆς σανίδος τὸ ὄνομα οἰουδήποτε πράγματος εκ τῶν γνωστών της. Έπειτα, δια να μη χάνῃ ὄραν, αντί να συνθέτῃ τὰ γράμματα, η' γίγχε μόνον με τὸν δακτύλον κατά σειραν ὅσα έχρειάζοντο δια ν' αποτελέσουν την λέξιν. Καί ὅλα αὐτὰ εντός τριῶν μηνῶν μόνον!

Άλλὰ συγχρόνως εδιδάχθη και τὸ γνωστόν ἀλφάβητον τῶν κωφαλάων, δια τὸ συνδυασμοῦ τῶν δακτύλων, και τὸ μετεχειρίζετο εξαίρετα. Έννοείται ότι και αὐτὸ τὸ εδιδάχθη διὰ της ψηλαφήσεως, και διὰ της ψηλαφήσεως αντίλαμβάνετο τὰς απαντήσεις εις τὰς συνάμιλλας της. Καί ὅμως κατόρθωσε μετὰ εν έτος να συνεννοήται με άλλας κωφαλάους τροφίμους τοῦ καταστήματος.

Αὐτὴ η' επικοινωνία με τοῦς ὁμοίους της, αὐτὸ τὸ εζύπνημα τοῦ κοιμισμένου πνεύματος και η' ἀπελευθέρωσις της φυλακισμένης ψυχῆς, εζήσχησαν ευεργετικὴν επίδρασιν και επί τοῦ χαρακτῆρος της άτυχοῦς κέρης. Πᾶσα τάσις πρὸς εξαγριώσιν εζέλειπε, τὸ άνωπότατον ζῶον έγινετο εὔθυμος και ζωηρὰ κοραίς, και πολλάκις, κατά την ὥραν τῶν παιγνιδίων, αὐτὴ εκάμνε τὸν περισσότερον ὄρευθον εις την αὐλήν και εις τὸν κῆπον της σχολῆς.

Όταν ήτο μόνη, επεθύμει να εργάζεται με τὰς χειρας. Κατὰ τὰς ὥρας της αναπαύσεως έμονολόγει με τὸν νοῦν της η' επαναλαμβάνει δια σημάτων τῶν δακτύλων τὰ ὄνόματα νέων πραγμάτων, τὰ ὅποια προσφάτως είχε μάθῃ.

Αν εκάμνε κανέν λάθος η' μία χεῖρ, την εκτύπη με την άλλην χεῖρα δια να την τιμωρήσῃ, μιμουμένη την διδασκαλίαν της. Κάποτε εκάμνε επίτηδες λάθος με την ἀριστερὰν χεῖρα και έγέλα και την επερίπαϊζε διὰ την άδεξιότητά της, και με την δεξιαν χεῖρα διώρωνε τὸ λάθος της ἀριστερᾶς. Όταν ήτο εὐχαριστημένη από την εργασίαν τῶν χειρῶν, τὰς έτριβεν ἀπαλά επί της κεφαλῆς της.

Κατὰ τοῦς δεκαοκτώ πρώτους μηνῶς της διδασκαλίας, την εδίδασκον μόνον τὰ ὄνόματα τῶν διαφόρων αντικειμένων. Κατόπιν ηρχισαν να προσθέτουν και σχετικὰς ιδιότητας: μεγάλον, μικρόν, ελαφρόν, βαρῦ, στρογγυλόν, μακρόν, ζεστόν, ψυχρόν κτλ. Διὰ να τὰς ἀπιληφθῆ δεν εδυσκολεύθη πολὺ. Εδιδασκαλεύθη ὅμως διὰ να εννοήσῃ τὰς τοπικὰς σχέσεις μεταξύ δύο πραγμάτων. Π.χ. έθεσαν εν κλειδίον επάνω εις εν καπέλλον,

έπειτα έθεσαν τὸ αὐτὸ κλειδίον επάνω εις εν κουτίον, δια να την εδιδάξουν τὸ επάνω. Κατόπιν τὸ αὐτὸ κλειδίον τὸ έθεσαν εντός τοῦ καπέλλου και πάλιν εντός τοῦ κουτίου, δια να την διδάξουν τὸ εντός. Η Λαύρα εις την αρχήν τὰ εσύγγιζεν, ἀλλ' επί τέλους ἀντελήφθη την διαφοράν, και διὰ να τὸ ἀποδείξῃ έθεσε πρώτον την μίαν χεῖρα επάνω εις την άλλην, και κατόπιν έθεσε την χεῖρα εντός της άλλης.

(Έπεται τὸ τέλος) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ [Απόσπασμα εκ τοῦ βιβλίου «Οἱ Τυφλοί»]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Πόσον εγγάζονται τὰ σπουργία.

Ένας φυσιογῆς ἀπέρωσε μίαν μεγάλην ήμεραν ὀλοκληρον, δια να ἴσῃ πόσον εγγάζονται τὰ σπουργία, την εποχὴν τοῦ έχον εκ μικρᾶ τῶν σπουργιῶν εις την φιλίαν. Η μίαν εζόννησε και έπειτα εζῶν πρώτη, και τὰς τέσσαρας πρὸς δεξιά, δια να εβρῇ σκουληράκια. Έπειτα εζεκίνησε και ὁ κατέρας σπουργίτης, και τὸ κινῆρι τῶν εζῆρηκολούθουν εως τὸ βράδυ, εις τὰς ὀκτὼ παραέκκ. Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ τῶν δεκαεξ ὡρῶν, τὸ ζευγάρι εκείνο εκάμνε 180 ταξίδια πήγανεν κ' ἔλα. Καί, κάθε φοράν τοῦ εζῆριζαν εις την φωλίτσαν τῶν, έφεραν τροφήν δια τὰ σπουργιῶν τῶν, η' κανένα πετροδάκι, και εκείνα τοῦ μεταχειρίζονται δια να μακρύνουν ἑθελώτερα την τροφήν των. Αἱ κάμνουν εδῶν τὸ κυριώτερον κινῆρι τῶν, ἀλλὰ και τὰ τριζόνια, αἱ μύγες και άλλα διάφορα ἱερωμα έχρησισμένων ως μετέδες.

Μύγες με ἀερόστατον.

Οἱ ἄνθρωποι, δεν κατόρθωσαν ἀκόμη ν' ἀκαλύψουν τὸ πηδάλιον τοῦ ἀερόστατου, και ὅμοι: ὑπάρχουν εις τὸν κόσμον κᾶτι μύγες, ποῦ ταξιδεύουν, με ἀερόστατον, ὅταν κωραζοθῶν να πετοῦν με τὰ πτερὰ των. Τὸ ἀερόστατον αὐτὸ δεν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρά μία μικροβία μπουρμπουλήθρα, η' ὅποια εκκρίνεται από τὸ σπῆμα τῶν, και περιέχει ἄρκιόν ἀέριον ὥστε να κρατῆ μετέωρον τὸ σῆμα της μύγας. Η μύγα με τὸ ἀερόστατον δεν έχει να κωπαίσῃ πολὺ δια να πετάξῃ. Ἀρκεί να φουσκώσῃ τὸ ἀερόστατόν της, και αὐτὸ την πηγαίνει ὅπου θέλει εκείνη.

Μουσικὰ ποδήλατα

Δεν τὰ εἶδαμεν ἀκόμη εις τὰ μέρη μας, ἀλλὰ εις την Ἀγγλίαν πολλοὶ τὰ μεταχειρίζονται. —Ψίτας ὅσοι ποδηλατοῦν χωρίς συντροφίαν εις τοῦς εζοχικῶς δρόμους. Καί δεν εἶνε πολὺ πλοκος ὁ μηχανισμὸς των. Έντός τῶν πλασίσου, ὅπου διέκχουν χορδαί, ὅπως τοῦ πιάνου, και πληκτρα, ένας κὺλινδρος, ὅπως τοῦ ὄργανεττου, εις τὸν ὅποιον μεταδίδεται η' κίνησις με μίαν ἀλυσίδισα από την ῥόδαν τοῦ ποδηλάτου, κάμνει τὰ πλῆκτρα να κτυποῦν τὰς χορδὰς. Οἱ κὺλινδροὶ ἀλλῆλονται εὐκόλα και τὸ μουσικόν ποδήλατον παίξει διαφόρους σκοποῦς, ἀργοῦς η' ἰσχυροῦς, ἀναλόγως τοῦ δρόμου τοῦ κάμνει ὁ ἀνάτης του.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Αἴθερ: —Ακουσε μαμά; πρέπει να εἶσαι σιγῆς και περιπονητικῆ σ' εἶλου; Μαμά: —Πῶς; δεν εἶμαι; Αἴθερ: —Δεν εἶσαι, βέβαια; γιατί τοῦς εἶπες τοῦς παρακαλῆς να πάρουν κ' ἄλλο γλυκό και μίνα δεν με παρακαλῆς να φάω διόλου; Έστῆθη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Διπλωμάτου

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑΝ

Εἰ: τ' Αποταλέματα τοῦ Διαιωνισμοῦ τῶν Ἀσκησῶν, αἱ ἀριθμοὶ τοῦ Ἔργατος της Νίης εἶκοσιπένθησαν λαμβανόμενοι. Ίσὸς αἱ ἀληθεῖς του ἀριθμοί: 14+8 [11 Ε]. Τὸ λάθος δεν έχει σημασίαν, διότι η' ἕξις τοῦ Διαιωνισμοῦ δεν μεταβάλλεται: τὸ διορθῶ ἀπλῶς χάριν της ακριβείας.

Ἐπίσης μερικά τυπογραφικὰ λάθη ἠλλοίωσαν την τελευταίαν φράσιν τοῦ Ἰστορηγράφου, η' ὅποια εἶχεν ὡς εζῆς: «Τὰς μὴ δημοσιευθητομένας (Ἀσκήσεις) δύνανται, αν θέλουν, οἱ Διαιωνισθέντες να χρησιμοποιήσουν και εις ἄλλον Διαιωνισμόν Ἀσκήσεων».

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΕΙΟΝ ΛΟΤΤΝΕΡ

Τὸ ὄφιστον Λότνερ κλητήριος και τμήμα διὰλέξων και ἀπαγγελαῖν. Ἀπόψε, Σάββατον, εις τὰς 9 μ. μ. γίνεται η' πρώτη τῶν φιλολογικῶν αὐτῶν εζοπερῶν, εις τὰς ὅποιας θὰ λάβουν μέρος εκ περιτροπῆς οἱ διακεκότεροι τῶν ἀθηναίων συγγραφεῶν και ποιητῶν, (διότι αἱ διὰλέξεις θὰ γίνονται ἐπαξ τοῦ μῆγος.) Εἰς την ἀποφινὴν θὰ δημηλοῦν: ὁ κ. Μπαμπῆς Ἄννηςος περὶ τοῦ περιήμου Συλλόγου τῶν Εἰσαγγελαῶν ὁ κ. Γεράσιμος Βύκος περὶ Ἄνας φων Λότνερ και της μουσικῆς εν Ἑλλάδι ὁ κ. Πηρῆ, Ζεκόπουλος (Φαίδων) περὶ τοῦ Ὁρατοῦ Βαβλίου. Τέλος ὁ κ. Παῦλος Νηρθάνας ὁ ἀναγνώσῃ περὶ τὰ ποιήματα και παραμύθια, ὁ δὲ κ. Μελιτῆς Μαλακάσης θάπαγγελη ποιήματά του.

Η' εισὸς εζιπρετεται μόνον δι' εἰς τηρίων, τὰ ὅποια παρέχει τὸ ὄφιστον Λότνερ ἀντι δραχμῶν δύο (2). Ὅσοι εἰμπερῆτε, να ὑπάγετε.

ΕΥΕΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Η Φιλίη τῶν Ζῶων [5ε] μὸς εστῆσε δρ-8 δια τῶν ὀποιῶν ἐνέγραψῃ μίαν ἄπορον μαθητῆραν, συστηθεσαν ὑπὸ της Ναυικῆς εις τὸν τόμον τοῦ 1904 σφ' ἀριθ. 25. Εἶγε εις την ἀγαπητὴν μου φίλην!

ΔΙΑ Τὸ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ

Μὸς εστῆσαν τὰς φωτογραφίας των δια τὸ σύμπλεγμα τοῦ Ε' Διαιωνισμοῦ Ἐσπακθώματος ἀκόμη και οἱ εζῆς: Ἀνδῶσα Νεότης, Διαιωνιστῆς Ἀσκησῶν, Ομιχλῶδης Φυγῆ. Έχουν κερδόν ὅσοι ἄλλα θέλουν να σταλέουν εκ τῶν δικαιουμένων, μέχρι τέλους Μαΐου.

Ἦθλωμεν πολὺ καλά εις τοῦς Ὀλυμπιακοῦς Ἀγῶνας. Ἠρώ, ἀλλὰ δεν υπερπερῆσαμεν και τοῦς ἔνους, ὅπως νομίζετε. Μάλιστα, εις τὰ καθαυτὰ ἀθλητικὰ γυμνάσματα, ήμειναμεν πολὺ ὀπισον. Ἀλλὰ τούτο δεν σημαίνει ἐνικήσαμεν διαφορετικὰ. Μία ἀγγλικὴ εζωμηρῆς εζργαρεν: «Οἱ Ἑλληνες ελυπήθησαν διότι ἐνικήθησαν εις τὸν Μαραθῶνα από ένα Καναδόν. Δεν συλλαγίζονται ὅμως ότι η' παρουσία Καναδοῦ ἀθλητοῦ εις τοῦς Ἀγῶνας των, εἶνε αὐτὴ μόνη της μίαν νίκη ἀθηναϊκήν».

Κοίμα, Στρουασεῖ, να μη επιτρέψῃ η' Κυβερνήσις να γίνῃ ἐπίσημος ὀδοδοχῆ εις τοῦς Ὀλυμπιονίκους της πόλεως σας, τοῦς ἀδελφοῦς Ἀλμπράντας! Εἰς τὰ καλά αὐτὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια εἶμνησαν την πατρίδα των, νικήσαντα εις τὸ πένταθλον και εις την ἀναρρίχσιν ἐπὶ κάλω, η' ζῆξεν η' λαμπροτέρα και ενοουσιωδετέρα ὀδοδοχῆ.

Ὅλοι οἱ συνοδομηταί μου, Ἀννίβα Κορρηθῶνις, εἶνε μῆλται ὅπως σὺ και εχουν πολλὰ μαθήματα. Ὅσοι δὲ τυχόν δι' εἶνε μῆλται, εἶνε ὑπέλληλοι, εζμῆροι κτλ. και

έχουν πολὺ περισσοτέρας ἀσχολίας. Ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον δέχομαι τὸ ποιήμα σου, αν και σταλὲν μετὰ την προθεσίαν, δεν εἶνε η' μνηστεια σου, ἀλλὰ τὸ ὅτι κατὰ σύμπτωσιν δεν εζῆγεν ἀκόμη η' κρίσις και εἶχα καιρόν να τὸ δεχθῶ. Ἄν ὅμως, δταν τὸ ελαβα, η' κρίσις ήτο και τυπωμένη, τὸ ἔκαμνα: Δι' αὐτὸ βάζω την προθεσίαν και δι' αὐτὸ ὅλοι πρέπει να συμμορφώσθε. Καί πρέπει να εζερετε ὅτι ἔργον στελλόμενον δια Διαιωνισμόν μετὰ την προθεσίαν, 99 τῶν εκατόν τρέχει τὸν κίνδυνον ν' ἀποκλεισθῃ.

Αδεν ἠμπερῆτε να φαῖτασθῆς—μὸς γράφει η' Ἀροσολομῶν Ἠρησάγη, — τι γίνεται εδῶ στὸν Παιραιά με τὸ φύλλον σου. Ὁπου σταθῆς κ' ὅπου βρεθῆς, δεν ἀκούς πλέον τίποτε ἄλλο, παρά Διαιολιτισ και Διαιπλάσις. Καί μόνον στὸν Παιραιά; Αὐτὸ πλέον γίνεται παντοῦ. Καί εἶνε ὁ μόνος λόγος διὰ τὸν ὅποιον ὑπάρχει τόσα χροῖνα τὸν περιοδικόν μας: Ἰγος του η' ἀγάπη τῶν συνοδομητῶν!

Τὸ Μελαγχροῖν Ἑλληνοπούλο έχει τόσον κερδόν να μὸς γράψῃ, ποῦ ἐντρέπεται και να δικαιολογηθῇ: «Ἄς εἶνε» η' καλλιτέρα δικαιολογία εἶνε η' ὥραία και πλήρης ἀγάπης ἐπιστολὴ ποῦ μὸς γράφει: «Ὁραία ήσαν και τὰ Ἐθῶμα, —λέγει εις τὸ τέλος, —ἀλλὰ καλλιτέρα ἡλικίαις εἶνε και θὰ εἶνε δι' ἐμὲ μία λέξις της Διαιπλάσεως».

Η Ἰωάννα Δάρκ ήτο μελαγχολικὴ ὄλην την ήμεραν. Διαιτί; Κ' εκείνη δεν ήξευρε τί είχε. Πρὸς τὸ βράδυ ὅμως τὰ πράγματα μετεβλήθησαν ὀλωδιῶν και ήτο ὅλα γέλια και χαρὰ. Διαιτί; Ἄ, αὐτὸ τὸ ζεῦρε πολὺ καλά: κατόρθωσε να πωλήσῃ ένα κουπόνι της Μετοχῆς της.

Διαικροθεῖται Ἀροσκαιῶς, σου εἶχομαι πᾶσαν επιτυχίαν και σ' εὐχαριστῶ δια τὰς ἐκφράσεις της τῶς ἀγάπης. Φαντάσῶν αν ἐκέρδιξες και τὸ Μπουτάσιον, πόσον θὰ δημηκολόνετο αὐτὸ τὸ ταξίδι, ποῦ εἶνε τὸ ὄνειρον της ζωῆς σου. (Διότι—πρέπει να εζερετε, φίλοι μου,—τὸ ὄνειρον της Διαικροθεῖσης Ἀροσκαιῶδης εἶνε να ταξιδεύῃ αἰωνίως.)

Τὸ εζεῦρω πόσον μ' ἀγαπᾶς, Αἰμιλία Εἰμομητῆ, ἀρκεί δι' εἶσαι στην φίλη της Δουκίσεως τῶν Σαλιῶνων! Ὅποτε λοιπὸν εζγνωρίσες και τὸν Σέριγν, ὁ ὅποιος σου υπέροψε και μίαν κάρταν; εζνώρισες και τὸν Σέριδαν, και τὸν Σδμπεργ, εις τὸν ὅποιον η'ρχήθης και ποῦτον βραδέον και αὐτὸς εζχαρῆ πολὺ; Λαμπρά; δεν μένει τώρα παρά να εἴλθῃς να σε γνωρίσωμεν και ἡμεῖς. Ὁ κ. Φαίδων θὰ σε ἴδῃ με μεγάλην γαρῆ, ἀρῶ εζμαθε μέλιστα ότι εἶσαι και ἀνεψία του εζαγγισταῖς.

Κάμς λοιπὸν γρηγορε, Σῆμα της Δεακλάσεως, να μὸς σταίλῃς ὀλιγον δροσίαν από τὸ νησί σου, διότι η' ζῆσις και η' σκῆν τῶν Ἀθηνῶν ἀρχισε να γίνεται άνωπόροη... Η' ἐπιτολὴ σου μὸς ήξερε πολὺ. Ἐκείνο ὅμως ποῦ μὸς γράφεις δεν γίνεται μόνον δι' εἶνε ὁ Κανονισμὸς; δηλαδή παύω να δημοσιεύω προτάσεις τῶν καθυστεροῦντων Μ. Μυστικά; ἀμα ταποδῶσας, τότε πάλιν εζαναρχίζω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδδεν ψευδώνυμον εζοφῆνεται η' ἀνανοῦται αν δεν συνοδεύεται από τὸν δικαιομάτος (φρ. 1.) Τὰ εζοκινόμενα η' ἀνανοῦται μὸς μετὰ της 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται από α, ἀνηκουν εις ἀγῶμα, και ὅσα από η, εις νοησίαια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ἀλέκος Νεότης, α. (Κ. Ζ. αὐτὸ εζέλεξα!) και Θεοφανῆς τῶν Μουσῶν, α. (Θ. Τ. σκληρὸν εκ τῶν γυμνασίων του Σταδίου εἶνε δύσκολον να ζωγραφηθῇ; τίλιν, αἱ εζμπερῆς, κανείς δεν σ' εζμπεδιξίει.)

Ἀνανεώσεις ψευδώνυμων: Πογοθῶμος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστίθουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Πρῶταις μὲ ὄνομα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ὡς ἀνταλλάξουν: ὁ Τοῖρος μὲ τὴν Γλυκίαν Ἑλλάδα, Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα, Περσὲν τὴν Καρδίαν, Ἐσπερὴν Ἐσπερὰν καὶ Ἐπίγειον Ἀγγελοῦν—ἢ Αἰθναία Ἀθηνᾶ μὲ τὸν Ἄγνωστον Πόθον καὶ Γλυκὸ Φιλίμν— ὁ Παλιόστος Μπελφραγκὸς μὲ τὸν Μαρκίωνα δὲ Λαοῦ, Ἐσπερὴν Ἐσπερὰν, Ἐθνεῖον Ὀνειρον, Ἰδιότροπον Σανθούλαν καὶ Μαραμίην Γαζίαν— ὁ Οὐδέεις μὲ τὸν Φραῦ-Διάβολον, Χωλὸν Διάβολον, Δοκίματον τῶν Σαλώων, Ἀφραὴν καὶ Ἀφροδίτην Ἀμαζόνα— Ἀντίβας ὁ Καρχηδόνιος μὲ τὸν Δικέφαλον Ἀσιόν, Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, καὶ Διακροθέντα Ἀρσενίδα— ἢ Νεοαῖδα τὸν Ἀγρόνον μὲ τὴν Κυρίαν Ἀν μὲ Μέλει, Μαραμίην Γαζίαν, καὶ Παυκίην Χαράν— ὁ Ἀπτερος Νίκη μὲ τὴν Ἰδιότροπον Σανθούλαν, Ὑποφύσκουσαν Ἦοι καὶ Κίτριον Νήμιον— τὸ Ὑπερ Πατριδὸς μὲ τὴν Ἰδιότροπον Σανθούλαν— τὸ Αἰθέρων Πλάσμα μὲ τὴν Ἰδιότροπον Σανθούλαν— ὁ Λάτρως τοῦ Ἀπειρον μὲ τὴν Ἰδιότροπον Σανθούλαν— ὁ Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας μὲ τὴν Ἰδιότροπον Σανθούλαν— ἢ Παλλὰς μὲ τὴν Ἀφραν, Λευκακίμαντον Δίγαλον καὶ Ἄγνωστον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Παλλάδα (ἢ ἐπιστολὴ σου μὲ εὐχαριστίας πολὺ δὲν ἀρῆξουν καὶ τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔγης ὀλίγην ὑπομνήν.) Ἀφραν τοῦ Βεαλίον (τὰ ἔστειλα ἐκ νέου). Διαφροσυνῆ Ἑλλάδα (ἀπ' αὐτοὺς ποὺ σημειοῦναι, τρεῖς σοὺ ἔστειλαν ἕως τώρα: ἢ Γόνδολα τῆς Βενετίας, Ἀντίβας ὁ Καρχηδόνιος καὶ ἢ Ἐπίς τοῦ Μίλλοντος ὁ ἄλλο ἀκόμη) Μοοκίαν (ἔστειλα μὴπως τὰ πρόσωπα ποὺ εἶχες εὐρῆ ἦσαν ὀλιγώτερα ἀπὸ εικοσιτρια;) Σανθὸ Διαβολίκα (ἰδὲς τί ἀπαντῶ παραπάνω πρὸς τὴν Ἐρῶν τώρα ποὺ ἠσυχάσας ἀπ' ὅλα, γράψε μου συχνά) Ἰσμήνην Σ. Κ. (ἢ κλήρωσις τῶν Δύρων δημοσιεύεται πάντοτε περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους, δηλαδὴ τὸν Ὀκτώβριον) Ἀμύμητον Καρχηδόνιον (σὲ συγχάρω διὰ τὴν πατριωτικωτάτην ἐπιστολήν) Ἑλληνοῖδα (ἔστειλα) Νότην II. (βραβεῖον ἐστάλη) κανεῖς λόγος δὲν ὑπάρχει νὰ ἐντρέψασαι τὰ βραβεῖα ζητοῦνται χωρὶς ἐντροπὴν ἀπειναντίας, μὲ χαρὰν καὶ μὲ υπερηφάνειαν) Κόρην τῆς Κρήνης (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθωμα ὁ κ. Π. σοὺ ἀπήτησαν ἰδιαίτερος περιμένω κ' ἐγὼ τὰς κἀσεις διὰ νὰ λαμβάνω συχνότερα ἑραίας σου ἐπιστολάς) Ζαχαρίον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθωμα ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψης συχνά αἰλύσεις δεκταί) Ἀσβεστάκιον τῆς Χαλκίδος (ἔστειλα) Περσὸν Ἀγγελιαφόρον (εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἀσκήσεων αἱ πολλαπαῖ Ἀσκήσεις, — Μαγικά Γράμματα, Μεταμορφώσεις, Λογοπαίγνια κτλ. — λογαριάζονται ὡς μίαν ὅλα λογαριάζονται εἰς τὸ Ἀθρόον) Ἀνθοῦσαν Νεογίτη (ἢ ἐπιστολὴ σου μὲ κατέθελες φέλαξε λοιπὸν τὴν ὄρεξίν σου διὰ τοὺς προσεγεῖς Ἀγῶνας) Τιτ. Κ. Ο. (ἔστειλα) Μικρὸν Σουλιώτην, Ἀγρωτόζον Φοῖβον (ἰδὲς τοὺς ἀγῶνας τῶν δρομων σκοπεῖ νὰ γράψῃ ὁ κ. Φαίδων τὸ Π. Πνεῦμα ἑραίων) Δημόδοκον, Συριακὴν Σανθούλαν (βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς καὶ μισὴν σελίδα, καὶ ὀλίγας μόνον γραμμάς προτιμῶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 χαρτί, τὰ ἀχαριστώων χαριεταροῦς εἰς τὴν ἀδελφὴν σου) Οὐδράτιον T' (χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου) Ζαπαῖδα (ἔστειλα) Ἀσπρὴν κτλ. κτλ. Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 8 Μαΐου δάπαντῆσαι εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰ λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 21 Ἰουνίου
[Ὁ κἀτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν ὁ διαγωνιζόμενων, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

285. Δεξιόγραφος.
Θεῖμου! πῶς ὁ ἀναξ αὐτὸς τῶν Αἰγυπτίων Ἄνεστη ἐκ τοῦ τάφου ποῦ ἦτο πρὸ ἑτῶν; — Αὐτὸ σὲ καταπλήττει; ... Διότι ἐν στοιχείῳ Μὲ σύνδεσμον ἠνώθη κ' ἐπίσης μ' ἔρπετον.

286. Συλλαβογράφος.
Τὸ πρῶτον εἶπε φθόγγος, τὸ δεύτερον ἐπίσης. Τὸ τρίτον, τέλος, νήσος μικρὰ εἰς τὸ Αἰγαῖον. Καὶ ὅλα σχηματίζουν χωρὶς νὰ τὸ νοήσης, Τῆς Θρακίης βασιλεῖα ποῦ... δὲν ὑπάρχει πλέον.

287. Στοιχειόγραφος.
Γνωστοτάτου φιλοσόφου ἀπεκόπη τὸ κεφάλι Ἄλλ' ἀντὶ ἐκ τῆς πληγῆς του ν' ἀποθάνῃ φου... [σικῶς, Ἄλλο οὗτος δὲν εἰσέρω πῶς κατώρθωσε νὰ βάλῃ. Καὶ σωθεῖς, Θεὸς νὰ γίνῃ τῆς θαλάσσης κυ... [Οικῶς.

288. Τονόγραφος.
Κινῶ τυχαίως τρομεροῦ Τιτάνος τὴν ὄρεξαν Καὶ ὁ τοῦ θαύματος! εὐθὺς τὸν βλέπω μὲ [βραβεῖον. Ν' ἀρίστη πλέον τοῦ φρικτοῦ Ταρτάρου τὴν ἀγ... [κάλην. Καὶ ὡς θεὰ ἔς τὸν Ὀλυμπον νὰ κατοικήσῃ [πάλιν.

289. Συλλαβίδος Ρόμβος.
Στὴν ἀκτὴ τὸ πρῶτον: τῆλο τῆς Εὐρώπης [χωρὰ μίαν. Τρίτον πόλις τῆς Ἀσίας παλαιὰ καὶ βακουστή. Τίτλος μέγας τὸ κατόπι: τέλος μίαν ἀνωτομυρία, Καὶ ὁ ρόμβος μ' αὐτὰ πλέον δὲν χωριάζεται [ἄλλα τι.

290. Μέγα Κριτικόν.
Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῶν 36 ἐν ὅλῳ λέξεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων ὁ ἀρχιζῆ ἀπὸ ἐν γράμμα τῶν σχήματος κατὰ σειράν καὶ ἰσποτελεῖται ἀπὸ ὅσα θέλῃς ἐκ τῶν κατόπι τοῦ γραμμάτων. (πάντοτε κατὰ σειράν.) Ἡ ἀνέγνωσις ἀρχίζῃ ἀπὸ τὸ Α, θὰ κἀμῃ ὅλον τὸν γύρον τοῦ σχήματος, καὶ θὰ καταλήξῃ πάλιν εἰς τὸ Α. Ἡ ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται ἀλλὰ μόνον ὁ ἦχος.

Α * * * * * ω * * * * * λ
* * * * * μ
* * * * * ν
σ * μ * σ * σ * ο * τ * κ * γ

291. Κενυρμένον Γνωμικόν.
Ἡ μὲν σοφία πάντων κἀλλιστόν ἢ δὲ ἀμαθία πάντων δεινότερον. — Γυναίξί κόσμον ἢ σιγὴ φέρει. — Βαχτηρία ἐστὶ παιδεία βίου. — Οὐκ ἔστιν ἀρετὴ κτῆμα τιμιώτερον. — Γέλως ἔκαιρος ἐν βροτοῖς κακόν. [Ἐξ ἐκάστου τῶν γνωμικῶν τούτων θὰ ληφθῇ μίαν λέξιν καὶ ἰσποτελεσθῇ ἐν ἄλλῳ γνωμικόν.]

292—296. Μαγικὴ Συλλαβὴ μετὰ παραγράφων.
Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κατωθὶ λέξεων δὲ μίαν ἀπλήξιν συλλαβὴν, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τῶσαι λέξεις, παραγομέναι πᾶσαι ἐκ τῆς πρώτης εὐρέθησόμενης: ὄρα, μίσα, μετὰ, νότος, ἦλος.

297. Ἐξαπλῆ Ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχικά τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ζῶον τὰ δεύτερα σύνδεσμον τὰ τρίτα πρόθεσιν τὰ τέταρτα θεότητα τὰ πέμπτα αἰσθημα καὶ τὰ ἕκτα ὄρος: Διόσημος Ρωμαῖος ἐκ τῶν τριάρχων. 2. Ρῆμα. 3. Ρωμαῖος στρατηγός. 4. Τίτλος ἡγεμονικός.

298. Ποικίλη Ἀκροστιχίς μετὰ Φωνητοκόλλου.
Τὸ τελικόν τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ προτελευταῖον τῆς δευτέρας, τὸ προτελευταῖον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεστῆ τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερισκῶν, ἀποτελοῦν φωνητοκόλλου γνωμικόν, τοῦ ὁποῖου ζητεῖται ἡ λύσις:

* * * * *
1. Ὄρος τῆς Ἀσίας. 2. Ἀρχαία Βασιλισσα. 3. Θεὸς τῶν ἀρχαίων. 4. Λίμνη τῆς Ἑλλάδος. 5. Ἀρχαῖος ζωγράφος. 6. Ἀρχαία πόλις ἱστορικῆ. 7. Βασιλεὺς Αἰγύπτου. 8. Ἀρχαῖος ρήτωρ. [Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις εἰλήφθησαν ἐκ τῆς βραβεύσεως Συλλογῆς τῆς ΣΗΜΑΙΑΣ ΤΗΣ ΒΑΕΥΘΕΡΙΑΣ.]

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 14.
168. Ἐξυκνος (αἴξ, ὕπνος) — 169. Πινδαρος—Μίνδαρος. — 170. Ἡ ἀναπνοή.

171. ΝΙΝΟΣ ΑΗΔΩΝ ΙΑΣΩΝ ΑΣΤΗΡ ΑΘΗΝΑ
172. ΙΑΔΕΜΟΣ (Ἄτολος, λομφός, ἐμός, Μαῖα, ὄμοιος, Σάμος.) 173—177. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ I: Εἶδος, κῆ, κῆνος, οἶνος, αἰὼν. — 178. Ὀχι, διὸ ἐπρεπε μὲ δύο λα νὰ γραφῇ. — 179. ΑΡΤΗΜΙΣΙΑ (ἈΡτα, ἸΤβα, ΚαζαΜίας, ΚυριαΣία, Ἰαπωνία.) — 180. Ἀνταρὸν ἀρχιἄρχος μὴ ἴσθι. — 181. Ἐξήλθομεν εἰς περιπατοῦν (ἔξ ἡλ-θωμ-εἰ εἰς-περι πᾶ τόν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λειπὴ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητοῦ μαλεπὴ 5 μόνον. Ἐλάττωτος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐλερωτέραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Συγχάρω Ἰδιότροπον Σανθούλαν, Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας, Λαμπρὸν Κιθαροδόν διὰ τὰ βραβεῖα τῶν. — Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας. (5'—79)

Συγχάρω βραβευθέντα Ὄβιον τοῦ Μονασπράου δι' ἔξοχον ἁκακίαν ἠρωρὸν. — Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας. (5'—79)

Μέλλον Διπλωμάτης καὶ Ἀθῆνα θερμῶς εὐχαριστοῦσι τὰς Ἐσμερῶν Παιδείαν Ἑλλάδα καὶ Ἑλληνικὴν Τριῆρη. (5'—80)

Εὐχόμεν δλοφύχως τελειῶν ἀνάρασσιν τῆς Ἐσμερῶν. — Ἀμύμητος Καρχηδόνιος. (5'—81)

Συγχάρωμεν Σημαίαν Ἐλευθερίας διὰ συγκακίον ρεκόρ Ἀσκήσεων 15+14 πρώτην φορὰν ἐπιτυχθῶν. Ἐπίσης συγχάρωμεν Λαμπρὸν Κιθαροδόν. — Σάλλοτος Νήσοι. (5'—82)

Κάμουσα συλλογὴν δελτορῶν, παρακλῶ εὐαρεστομένους ὅπως μοι κἀψωσι. Βραβεῖον 3 ἑραῖότερα. Δέχομαι ἀνεξίτητος. — Ἄδα Μαρίκην Χαλκιδεῖ, Ἄδακῶ. (5'—83)